

Отличен от РИОСВ-Русе автор в съпътстващ литературен конкурс, в рамките на Международен екологичен форум „Сребърна 2023“, организиран от ЦПЛР ОДК-Силистра

Старият дъб

Лек полъх на вятъра люлееше листата на един много стар дъб. Слънцето си играеше с клоните му, храстите шумоляха, а от близкото селце всяка вечер се чуваше детски смях и радост. Макар дървото да бе много старо, то бе изпълнено с любов и това приканваше всички животни да търсят в короната му топлина и закрила. Затова в неговите клони се бяха приютили: едно разноцветно синигерче, мъдрият бухал, един новодошъл врабец, семейството на черния кълвач и една много притеснителна катеричка. Имаше и няколко прелетни птици, които с нетърпение се връщаха на пролет в своя дом. Старият дъб приличаше на една голяма многоетажна къща, пълна с живот и разбирателство. На пролет дървото обличаше зелената си премяна и се огласяше от птичите песни на новозавърналите се наематели, а на есен в суматохата по изпращането заприличваше на голям буреносен облак, от който заваляха пожълтели листа.

Макар да имаше много обитатели, най-добрият приятел на дъба бе малкото момиченце от близкото селце. То беше с кестенява коса, винаги вързана на две опашки, зелени очи и широка усмивка. През пролетта баща му връзваше люлка на дървото, на която обичаше да се люлее, а през лятото момиченцето седеше под неговата сянка и му говореше. През есента си играеше с падащите листа, а през зимата правеше до него снежни човеци, за да има с кого да се забавлява дървото, докато тя беше на училище. И така момиченцето растеше щастливо и безгрижно сред природата.

Но един ден в близката гора се появиха дървосекачи, които наближаваха и стария дъб. Малкото момиченце подскачаше весело към дървото, когато се спря малко преди да го наближи и погледна уплашено. Птиците ги нямаше, сякаш предусетили заплахата те бяха напуснали своите домове. Само дървото нямаше къде да избяга и стоеше самотно. В този момент, като че ли и времето се беше разсърдило на неканените гости. Слънцето се беше скрило, вятърът духаше силно, а от небето се зарониха сълзите на майката природа. Малкото момиченце се беше сковало от страх, но знаеше, че не бива да изоставя най-добрия си приятел.

С няколко подскока тя се изкачи на дървото и се скри в короната му. Дъбът се почувства длъжен на свой ред да защити детето и го обгърна с клоните си.

- Спрете! - проехтя умоляващият глас на момичето.

Тогава един малък лъч се показа свенливо между гъстите клони и погали косите на детето. Дъждът спря, а в далечината се чува отекващите крясъци на птиците, но вместо да затихват те ставаха все по-отчетливи и силни. Дочули призива, птиците се завръщаха да защитят своя дом. Дървосекачите с недоумение наблюдаваха случващото се. Учудваха се на смелостта на малкото дете, което се опитваше да защити не само дъба, но и цялата гора. Но те не знаеха, че то беше израснало сред природата, волно и безгрижно като полета на птиците, дръзко като вятъра, а в себе си беше насъбрало цялата мъдрост на стария дъб. То беше дете на природата и този ден с постъпката си искаше да каже на всички „Пазете природата, тя е нашия дом“.

Рада Ивайлова Динева V^a клас, ОУ „Отец Паисий“- гр.Силистра